

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/338/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7217200803
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Slovinská
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7217200803.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Slovinskej a sudkýň JUDr. Zuzany Matyiovej a JUDr. Aleny Mikovej v spore žalobkyne L.. O. U., nar. XX.XX.XXXX, bývajúcej v G., C. č. XX, zastúpenej splnomocneným zástupcom L.. A. U., nar. XX.X.XXXX, bývajúcim v G., G. XX, proti žalovanému: Regula Košice, a.s., so sídlom v Košiciach, Južná trieda č. 68, IČO: 00 584 274, zastúpeného JUDr. Ing. Deziderom Jančíkom, advokátom so sídlom v Košiciach, Hlavná 119, o zaplatenie 386,39 eur s prísl., o odvolaní žalobkyne proti rozsudku rozsudku Okresného súdu Košice II č.k. 29C/3/2017-221 zo dňa 6.6.2018 takto

rozhodol:

M e n í rozsudok v druhom výroku tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni úrok z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 470,08 € od 1.12.2012 do 28.12.2013, zo sumy 7 € od 1.12.2012 do 31.1.2013, zo sumy 1645,8 € od 1.12.2012 do 30.6.2014, zo sumy 9,29 € od 1.12.2012 do 2.7.2014, zo sumy 199, 70 € od 12.9.2013 do 17.4.2015 do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

V prevyšujúcej časti potvrdzuje rozsudok okrem výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť súdny poplatok.

Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

1. Okresný súd Košice II ako súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom konanie v časti o zaplatenie istiny 270,30 € a 8,75 % ročného úroku z omeškania zo sumy 168,33 € od 1.12.2012 do zaplatenia zastavil. Druhým výrokom zaviazal žalovaného povinnosťou zaplatiť žalobkyni ročný úrok z omeškania vo výške 8,75 % zo sumy 470,08 € od 1.1.2013 do 28.12.2013, zo sumy 7 € od 1.1.2013 do 31.1.2013, zo sumy 1.645,85 € od 1.1.2013 do 30.6.2014, zo sumy 9,29 € od 1.1.2013 do 2.7.2014, zo sumy 199,70 € od 17.3.2013 do 12.2.2015, všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Vo zvyšku žalobu zamietol. Rozhodol, že žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania vo výške 72 % z celkových trov konania, o ktorých výške rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku. Posledným výrokom zaviazal žalovaného povinnosťou zaplatiť štátu na účet Okresného súdu Košice II súdny poplatok 174,50 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd uviedol, že žalobkyňa sa svojou žalobou doručenu tamojšiemu súdu 7.12.2012 domáhala od žalovaného zaplatenia sumy 2.624,14 € s ročným úrokom z omeškania vo výške 8,75 % z tejto sumy od 1.12.2012 do zaplatenia, ako aj náhrady trov konania. Žalovanú sumu si nárokovala titulom nevyplatennej mzdy a ďalších nárokov, ktoré súvisia s jej pracovným pomerom u žalovaného založeného pracovnou zmluvou zo dňa 25.4.2008. Pracovný pomer žalobkyne skončil 18.12.2012 v zmysle § 69 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce pre nevyplatenie mzdy za september 2012 do 15 dní po uplynutí jej splatnosti. Žalovaný akceptoval skončenie pracovného pomeru ku dňu 15.11.2012, čo oznámil aj sociálnej poisťovni, avšak nevyplatil žalobkyni mzdu za obdobie od

1.12.2012 do 15.11.2012, vrátane finančného príspevku na stravu, náhradu mzdy za 6 dní nevyčerpanej dovolenky, keďže túto ani vyčerpať žalobkyňa nemohla z dôvodu okamžitého skončenia pracovného pomeru. Taktiež si nárokovala na náhradu mzdy za výpovednú dobu 2 mesiacov v sume priemerného mesačného zárobku a doplatenie finančného príspevku na stravu za 9 dní za obdobie októbra 2012 vo výške 14,85 €. Žalovaný po obdržaní žaloby a platného rozkazu podal odpor, uviedol, že na Okresnom súde Košice II prebieha konanie pod sp.zn. 15Cpr/1/2013 o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru zo strany žalobkyne, pretože má za to, že neboli splnené hmotnoprávne predpoklady na okamžité skončenie pracovného pomeru. Obidve strany sporu pritom produkovali dôkazy ako prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany.

3. Súd vo veci vykonal dokazovanie a mal preukázané, že žalobkyňa bola zamestnaná u žalovaného na základe pracovnej zmluvy zo dňa 25.4.2008 s nástupom do práce 21.4.2008 ako vedúca odboru projekcie s miestom výkonu práce Košice. Listom zo dňa 15.11.2012 žalovaná okamžite ukončila pracovný pomer z dôvodu uvedenom v § 69 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce, t.j. pre nevyplatenie mzdy za mesiac september 2012 do 15 dní po uplynutí jej splatnosti s tým, že pracovný pomer sa končí dňom 15.11.2012. Žalovaný akceptoval skončenie pracovného pomeru, avšak následne listom zo dňa 27.12.2012 vyzval žalobkyňu na nástup do práce, kde uviedol, že takéto okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany žalobkyne pokladá za neplatné. Žalovaný ako zamestnávateľ podal žalobu voči žalobkyňi ako žalovanej, predmetom ktorej bolo určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a toto konanie sa viedlo pod spisovou značkou Okresného súdu Košice II 15Cpr/1/2013. Žaloba zamestnávateľa bola zamietnutá a Krajský súd v Košiciach potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie pod č.k. 15CoPr 2/2014-287 zo dňa 17.4.2014. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 23.5.2014, a preto otázka platnosti s okamžitého skončenia pracovného pomeru zo strany žalobkyne nebola sporná medzi stranami sporu.

4. Žalobkyňa sa domáhala nárokov vyplývajúcich z ukončeného pracovného pomeru takto špecifikovaných:

- 1/ mzdy za obdobie od 1.11.2012 do 15.11.2012, vrátane finančného príspevku na stravu,
- 2/ náhrady mzdy za 6 dní nevyčerpanej dovolenky, ktorú si nemohla vyčerpať z dôvodu okamžitého skončenia pracovného pomeru pre nevyplatenie mzdy za mesiac september 2012 do 15 dní po uplynutí jej splatnosti,
- 3/ náhrady mzdy v sume priemerného mesačného zárobku za výpovednú dobu 2 mesiacov, spolu všetky položky vo výške 2.609,29 € a napokon sa domáhala
- 4/ doplatenia finančného príspevku na stravu za 9 dní za obdobie októbra 2012 vo výške 14,85 €, teda spolu uplatnená suma činila 2.624,14 €.

5. Podaním zo dňa 12.9.2013 rozšírila žalobkyňa svoju žalobu o sumu 273,60 € z dôvodu nevyplatenia cestovných náhrad za tuzemské pracovné cesty za obdobie od septembra 2010 do augusta 2012, pričom v roku 2010 správna náhrada patrila žalobkyňi podľa § 5 ods. 2 zákona č. 283/2002 Zb. v čiastke 3,60 €, v roku 2011 a 2012 vo výške 3,80 €, za tuzemskú pracovnú cestu trvajúcu od 5 do 12 hodín. Cestovné náhrady podľa žalobkyne neboli vyplatené za rok 2012 v auguste za 1 deň, v júni za 3 dni, v máji 5 dní, v apríli 1 deň a za rok 2011 v decembri 2 dni, v novembri 5 dní, v októbri 4 dni, v septembri 9 dní, v auguste 3 dni, v júli 2 dni, v júni 3 dni, v máji 1 deň, v apríli 1 deň, v marci 11 dní, vo februári 3 dni a v roku 2010 v decembri 1 deň, v novembri 8 dní a v októbri 5 dní, ako aj v septembri 5 dní. Takúto zmeny žaloby súd pripustil uznesením č.k. 29C/90/2013-379 zo dňa 26.11.2014 a predmetom konania bol nárok žalobkyne už vo výške 2.901,09 €.

6. Súd potom zistil, že z účtu č. 11507827/5200, patriaceho L.. L. Z., bola žalobkyňi uhradená suma 470,08 € dňa 28.12.2012, suma 7 € dňa 31.1.2013, suma 1.645,85 € dňa 30.6.2014 a suma 9,29 € dňa 2.7.2014, čo samotná žalobkyňa vo svojich ústnych aj písomných vyjadreniach potvrdila a vyplýva to aj z výpisov z jej účtov. Aj keď žalobkyňa v konaní namietala, že predmetné platby neboli uhrádzané z účtu žalovaného, ale zo súkromného účtu fyzickej osoby, žalovaný preukázal, že v jeho spoločnosti bola taká prax, že záväzky sa uhrádzali aj z predmetného účtu a to nielen voči žalobkyňi, ale aj voči iným zamestnancom a obchodným partnerom, preto toto plnenie považoval súd za plnenie zo strany žalovaného. Žalobkyňa vzala podaním zo dňa 22.10.2014 konanie v časti o zaplatenie sumy 2.069,42 € a späť a požadovala už len úhradu istiny 386,39 € s príslušenstvom. Na pojednávaní dňa 22.10.2014 žalobkyňa vzala späť žalobu aj v časti o zaplatenie istiny 168,33 € spoločne s 8,75% ročným úrokom z omeškania z tejto sumy od 1.12.2012 do zaplatenia, keďže rozdiel medzi žalobou žiadanou sumou

vo výške 2.624,14 € a späťvzatím žaloby v čiastke 2.069,42 € predstavoval sumu 554,72 € a súd na to upozornil žalobkyňu, že je rozdiel medzi ňou požadovanou sumou 386,39 €. V podaní zo dňa 5.1.2015 žalobkyňa zobrala späť žalobu aj v časti o 273,60 €. Súd uznesením č.k. 29C/90/2013-430 zo dňa 1.7.2015 konanie o zaplatenie 2.511,35 € po predchádzajúcom súhlase žalovaného zastavil a zvyšok nároku vylúčil na samostatné konanie. Zostatok uplatnenej pohľadávky teda u žalobkyne predstavoval sumu 389,74 € a táto pozostávala: 1/ z náhrad za pracovné cesty vo výške 273,60 €, 2/ z náhrady za 3 dni nevyčerpanej dovolenky vo výške 109,44 €, a to za november 2012, 3/ z časti stravného za mesiac november 2012 vo výške 3,35 €, ako to vyplýva aj zo špecifikácie žalobkyne, ktorú uviedla na pojednávaní dňa 22.10.2014.

7. Žalovaný v podaní zo dňa 29.6.2015 súdu oznámil, že uhradil v prospech účtu žalobkyne sumu vo výške 166,10 €, pričom išlo o náhradu za stravné pri pracovných cestách za roky 2010 až 2012. Poukázal na to, že eviduje nárok žalobkyne vo výške 35,70 €, pričom bola vyplatená záloha je vo výške 12,50 €, celkový nárok teda ešte predstavuje 23,20 € oproti požiadavke žalobkyne vo výške 78,90 €, a to za rok 2010, za rok 2011 evidencia žalovaného predstavuje nárok žalobkyne 163,20 €, vyplatená záloha 15 €, zostáva teda zaplatiť 148,20 €. Evidencia žalobkyne vo výške 182 € za toto obdobie a za rok 2012 nárok žalobkyne 49,70 € v evidencii žalovaného vyplatenej zálohy 55 €, zostáva teda doplatiť 5,30 € oproti evidencii žalobkyne 68 €. Preplatok žalovaného predstavoval 5,30 €. Keď teda nárok žalobkyne bol vo výške 248,60 €, vyplatené zálohy 82,50 €, zostávalo doplatiť 166,10 €. Žalobkyňa vyplatené zálohy nerozporevala a potvrdila, že na vyplatených zálohách je jej vlastnoručný podpis. Taktiež v podaní zo dňa 17.12.2017 potvrdila, že zo strany žalovanej, za ktorú plnila L.. Z. po podaní žaloby uhradila okrem iných súm aj sumu 166,10 € dňa 17.4.2015. Preto súd úhradu žalovaného za túto sumu titulom náhrady stravného za pracovné cesty mal za preukázané.

8. Žalobkyňa v podaní z 29.7.2015 uviedla, že súčasťou žaloby bola aj časť odvodov do Sociálnej a zdravotnej poisťovne vo výške 270,30 €, ktorú mala žalovaná podľa zákona plniť priamo poisťovni a túto čiastku po podaní žaloby aj uhradila, a preto v tejto časti vzala žalobu žalobkyňa späť. Súd prvej inštancie v zmysle ust. § 144, § 145 ods. 1 a § 146 ods. 1 CSP konanie v časti, kde bola žaloba späťvzatá žalobkyňou, zastavil. Konštatoval, že predmetom konania, a to vylúčenej časti, ktorá sa už vedie pod sp.zn. 29C/3/2017 bol nárok žalobkyne na zaplatenie sumy 389,74 € a 8,75% ročného úroku z omeškania zo sumy 168,33 € od 1.12.2012 do zaplatenia. Keďže zo strany žalovanej bola prevedená úhrada vo výške 166,10 € a žalobkyňa zobrala žalobu späť v časti 270,30 €, z dôvodu späťvzatia bolo konanie zastavené aj v tejto časti. Keď žalovaný uhradil sumu 166,10 €, žalobkyňa na túto úhradu žiadnym spôsobom procesne nereagovala, len potvrdila úhradu tejto sumy, a preto súd žalobu vo zvyšku zamietol, keďže celý nárok žalobkyne, ktorý bol predmetom sporu predstavoval aj túto čiastku (166,10 €).

9. Následne súd uviedol, že nevykonával dokazovanie na základe návrhov žalobkyne a to hlavne výsluchom svedkov a zadovážením listinných dôkazov od žalovaného, prípadne od tretích subjektov z dôvodu, že tieto neboli právne relevantné pre náležité a riadne objasnenie skutkového stavu a právne posúdenie jednotlivých nárokov žalobkyne. Zároveň súd uviedol, že sa už nezaoberal námietkou premičania vznesenou žalovaným pri uplatnení náhrady stravného pri pracovných cestách vo výške 273,60 € z toho dôvodu, že časť stravného vo výške 166,10 € bola žalovaným už v priebehu konania uhradená a zároveň žalobkyňa v priebehu konania po častiach (aj v tomto smere) brala žalobu späť.

10. Súd prvej inštancie celú vec právne posudzoval podľa ustanovení Zákonníka práce a to § 1 ods.4, § 69 ods. 1 písm.b/, ods.4, § 101, § 102, § 103 ods.1, § 111 ods.1, § 118 ods.1, 2, § 129 ods.1, 3, § 134 ods.1, 2, 4, § 152 ods.1, 2, 3, ale aj podľa § 5 ods.1 zák. č. 283/2002 Z.z. ods.2 tohto ustanovenia a podľa opatrenia Ministerstva práce a sociálnych vecí a rodiny č. 110/2009 Z.z. účinného v čase od 29.3.2009. Zároveň použil ust. § 517 ods.1, 2 Občianskeho zákonníka a rozhodol, že priznáva žalobkyňi úrok z omeškania vo výške 8,75% ročne v zmysle § 3 vl. nar. č. 87/1995 Z.z., od kedy sa žalovaný dostal do omeškania s úhradou jednotlivých nárokov žalobkyne až do ich zaplatenia. Žalobkyňa žiadala priznať úrok z omeškania od 1.12.2012, avšak podľa § 129 ods.3 Zákonníka práce, najbližší výplatný termín nasledujúci po dni skončenia pracovného pomeru bol mesiac december 2012 a to najneskôr do konca kalendárneho mesiaca december 2012, preto sa žalovaná dostala s úhradou jednotlivých súm do omeškania dňom 1.1.2013 a vo zvyšku v časti príslušenstva žalobu žalobkyne ako nedôvodnú súd tiež zamietol.

11. O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods.2 CSP a priznal žalobkyni náhradu trov konania podľa pomeru úspechu a neúspechu s tým, že žalobkyňa mala aj vzhľadom na zavinené zastavenie konania zo strany žalovanej pre neskoré úhrady, t.j. po podaní žaloby v celkovej výške 72%.

12. Súd ďalej uviedol, že žalobkyňa bola v konaní oslobodená od platenia súdneho poplatku, a preto na zaplatenie súdneho poplatku zaviazal súd žalovaného podľa pomeru jeho úspechu v spore. Samotná žalobkyňa si nebola jasná v jednotlivých nárokoch a stanovení ich presnej výšky, svoje podania menila a to napriek tomu, že žalovaný jednotlivé nároky uhrádzal, pričom najvýraznejšie sa to prejavilo pri nároku na náhradu stravného pri pracovných cestách, keď v podaní zo dňa 12.9.2013 rozšírila žalobu o vyplatenie cestovných náhrad a na výzvu súdu, aby tieto presne špecifikovala, opätovne menila jednotlivé obdobia, ale aj sumy. Poukázal na to, že už aj na pojednávaní 7.5.2018 pripustil zmenu žaloby a to zmenu v časti skutkových okolností, keď pôvodným rozšírením zo dňa 12.9.2013 sa domáhala žalobkyňa nahradenia za pracovné cesty za obdobie od septembra 2010 do augusta 2012 a následne posledným podaním už za obdobie od 7.9.2010 po 6.11.2012, pričom suma náhrad bola už ponížená oproti pôvodnej žalobe za tento nárok o sumu 14,60 € bez ďalšieho procesného úkonu zo strany žalobkyni vo vzťahu k tejto sume.

13. V zákonnej lehote proti rozsudku podala žalobkyňa odvolanie z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm.b/, d/, h/ a f/ CSP. V prvom rade namietala nesprávne právne posúdenie veci, keď súd prvej inštancie uviedol ust. § 129 ods.3 Zákonníka práce a keď uviedol, že si uplatňovala nároky z neplatne skončeného pracovného pomeru, z čoho následne odvodil, že bola oslobodená od platenia súdneho poplatku. Táto nesprávna interpretácia má za následok, že II. výrok napadnutého rozsudku uvádza nesprávny začiatok lehoty pri výpočte úrokov z omeškania a to od 1.1.2013 namiesto od správneho 1.12.2012. Keďže pracovný pomer okamžite skončila so žalovanou dňom 15.11.2012, žalovaná jej bola povinná vyplatiť všetkým mzdové nároky práve tohto dňa, keďže sa nedohodli inak. Preto žalovaný vyzvala na vyplatenie najneskôr do 30.11.2012 a keďže sa tak nestalo, do omeškania dostala žalovaná dňom 1.12.2012. Okrem toho v pracovnej zmluve bol dohodnutý výplatný termín najneskôr do 30 dňa bežného mesiaca, a preto deň 31.12.2012, ktorý je uvedený v rozsudku je nesprávny aj z tohto dôvodu. Už v podaní, ktorý doručila súdu 5.1.2015 uviedla mená zamestnancov, ktorí si tiež u žalovanej uplatňovali nároky vyplývajúce z pracovnoprávneho vzťahu a súdy v týchto konaniach interpretovali ust. § 129 ods.3 Zákonníka práce tak ako to ona uvádza aj v odvolaní a to má za následok aj nesprávnosť ods. 46, v ktorom súd nesprávne určil začiatok lehy pri výpočte úrokov z omeškania na 1.1.2013 namiesto 1.12.2012. Aplikácia nesprávnej právnej normy má za následok, že aj V. výrok napadnutého rozsudku nie je správny, že žalovaná má uhradiť súdny poplatok za žalobu aj keď súdny poplatok ona ako žalobkyňa už uhradila pri podaní žaloby a mala aj povinnosť ho uhrádzať. Ďalej vytykala súdu prvej inštancie, že v odôvodnení je viacero nesprávností a toto odôvodnenie si navzájom v jednotlivých odsekoch odporuje. Nikdy si v tomto konaní neuplatňovala nároky z neplatne skončeného pomeru, ani nikdy toto netvrdila, preto interpretácia súdu prvej inštancie je pre ňu prekvapivá a pokladá ju za svojvoľnú. Ide o nesprávne skutkové zistenia súdu a zároveň inú vadu konania predstavuje to, že súd svojvoľne zobral do úvahy skutočnosť, ktorú v konaní netvrdil žiaden z účastníkov konania, čo v kombinácii s pochybením v procesnom postupe súdu spôsobilo, že sa napadnutým rozsudkom zo dňa 6.6.2018 súd konanie v časti zaplatenia istiny 270,30 € zastavil. V kombinácii týchto vád je prvý výrok v časti zastavenia konania o zaplatenie 270,30 € nesprávny. Považovala za nepreskúmateľnú tú časť rozsudku, keď uvádza, že so zastavením konania v časti 270,30 € mal žalovaný súhlasiť, avšak nikde nie je uvedené kedy tak urobil. V podaní zo dňa 29.7.2015 nevzala žalobu späť v žiadnej časti, písala v minulom čase, keď objasňovala, prečo čiastku vo výške odvodov zo sociálnej a zdravotnej poisťovne, ktoré boli uhradené žalovanou vzala späť. Nemohla rovnakú položku vziať späť dvakrát. Dôvodom, prečo súdu doručila podanie zo dňa 29.7.2015 bolo, že si len splnila svoju povinnosť zadanú súdom na pojednávaní 1.7.2015, na ktorom sa zosumarizovali všetky čiastočné späťvzatia žaloby od začiatku konania s tým, že všetky tieto čiastočné späťvzatia vyplynuli zo správania sa žalovanej, a preto, že žalovaná plnila po podaní žaloby jej alebo sociálnej a zdravotnej poisťovne, lebo súčasťou tejto žaloby boli aj odvody do sociálnej a zdravotnej poisťovne. Preto opakovane zdôraznila dôvod čiastočného späťvzatia v čiastke 273,60 €, pričom došlo k preklepu a uviedla omylom čiastku 270,30 €. Žalovaný sa nikdy nevyjadroval k jej čiastočnému späťvzatiu žaloby, čo do 270,30 €, ona v konaní vystupovala ako slabšia strana a takéto konanie súdu považuje za svojvoľné. Poukázala na to, že jej podania, v ktorých skutočne prejavila vôľu k čiastočnému späťvzatiu žaloby, uvádzali jej vôľu v prítomnom čase a súčasne navrhovali súdu konanie v príslušnej časti zastaviť a nie to, čo bolo v čase minulom. K späťvzatiu časti žaloby zo dňa 22.10.2014 a 5.1.2015 došlo z dôvodu, že platby, ktoré boli uhradené na jej účet zo súkromného účtu L.. L. Z. boli

označené zákonnou sudkyňou ako platby žalovanej. Poukázala na to, že po jej čiastočných späťvzatiach žaloby súd ešte vytyčil ďalších 6 pojednávanií, preto ak mal za to, že vzala žalobu späť o čiastku 270,30 €, tak by nebol vytyčoval ďalšie pojednávanie na prejednanie nulového alebo preplateného nároku. Ďalej namietala ods. 29 odôvodnenia rozsudku, keď súd uviedol, že zmenila žalobu rozšírením o sumu 3,35 €, ona toto nežiadala, nebola to jej vôľa a uviedla už na pojednávaní dňa 1.7.2015, že túto požiadavku obsahuje už jej pôvodný návrh. To všetko má za následok, že je nesprávne uvedený predmet žaloby vo vylúčenej časti, ktorá sa už viedla v konaní 29C/3/2017. To všetko malo za následok, že vo IV. výroku napadnutého rozsudku je uvedená nesprávna percentuálna výška úspechu žalobkyne v tomto konaní a tým pádom došlo k nesprávnemu rozhodnutiu ohľadne celkových trov konania a nároku žalobkyne na ich náhradu voči žalovanej. Vytýkala súdu, že do percentuálnej úspešnosti žaloby nezapočítal odvody do sociálnej a zdravotnej poisťovne v čiastke 273,60 €, ktoré žalovaná uhradila priamo poisťovniam po podaní žaloby, ktorú v tejto časti zobrala žalobkyňa späť. Celý tento postup súdu dosiahol takú intenzitu, že jeho rozhodnutie sa nejaví ako spravodlivé a týmto rozhodnutím jej bola spôsobená ujma, ktorú jej možno odstrániť iba zmenou alebo zrušením rozsudku. Išlo o pracovnoprávny spor, ktorý trval dlho, očakávala ako slabšia strana sporu, že bude požívať zvýšenú ochranu, avšak takto sa zo strany súdu prvej inštancie nedialo. Súd toleroval a dokonca vyhovel požiadavke žalovanej, keď peňažnú čiastku, vracanú zo súdnej úschovy nariadil v uctárni okresného súdu vyplatiť na súkromný účet L.. Z., pričom tento účet označil ako uctáreň, nie ako účet žalovanej. V závere navrhla, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že zaviazal žalovanú povinnosťou zaplatiť žalobkyňu na účet vedený v Tatrabanke sumu 220,29 € spolu s ročným úrokom z omeškania vo výške 8,75 % z tejto sumy od 1.12.2012 do zaplatenia, zo sumy 470,08 € od 1.12.2012 do 28.12.2012, zo sumy 7 € od 1.12.2012 do 31.1.2013 zo sumy 1.645,85 €, od 1.12.2012 do 30.6.2014, zo sumy 199,70 € od 17.3.2013 do 12.12.2015, zo sumy 9,29 € od 1.12.2012 do 2.7.2014 zo sumy 166,10 € od 12.9.2013 do 17.4.2015, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Uplatnila si náhradu trov celého konania, vrátane vrátenia súdneho poplatku za žalobu, ktorú uhradila Okresnému súdu Košice II žalovaná. Ďalej v prípade, že by neboli splnené podmienky pre zmenu napadnutého rozsudku, navrhla rozsudok v plnom rozsahu zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Zároveň žiadala, aby odvolací súd dal pokyn pre súd prvej inštancie, ako má vo veci rozhodnúť a postupovať po procesnej stránke.

14. Vyjadrenie k odvolaniu nebolo podané.

15. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie žalobkyne ako podané včas oprávnenou osobou bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP preskúmal napadnuté výroky rozsudku aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a 380 ods. 1,2 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 27. 2. 2020, pričom verejné vyhlásenie bolo v zmysle ust. § 219 ods. 1, 3 CSP riadne oznámené.

16. Odvolateľka použila odvolacie dôvody uvedené v § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/, h/ CSP. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP je naplnený, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Ide o taký procesný postup súdu, ktorým sa strane sporu odnímajú tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. Vo všeobecnosti ide o taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. K odňatiu možnosti pred súdom konať dochádza tiež vtedy, keď súd nedostatočne odôvodní svoje rozhodnutie, t.j. že dôvody rozhodnutia nespĺňajú požiadavky kladené ustanovením § 220 ods. 2,3 CSP. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (napr. nesprávne realizovaná manudukčná povinnosť súdu a pod.). Podstata odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP spočíva predovšetkým v nesprávnom postupe súdu prvého stupňa pri hodnotení výsledkov dokazovania. Dôsledkom je to, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané či vyplynuli z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP je v praxi vykladaný tak, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení súd vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl

súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil právny predpis iný, než ktorý použiť mal alebo ak síce použil správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

17. Odvolací súd v prvom rade posudzoval dôvodnosť odvolania a správnosť výroku rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým zastavil čiastočne konanie o zaplatenie istiny 270,30 € s prísl. v dôsledku čiastočného späťvzatia žaloby, keďže v odvolaní žalobkyňa popierala, že by išlo o úkon späťvzatia žaloby. V podaní žalobkyne zo dňa 29.7.2015 na č.l. 440 spisu sa nachádza jednoznačne formulácia žalobkyne ohľadne pôvodne uplatneného nároku na zaplatenie sumy 270,60 € (časť odvodov do Sociálnej a Zdravotnej poisťovne), z ktorej vyplýva, že o túto sumu s prísl. berie svoju žalobu čiastočne späť. Súd prvej inštancie správne posúdil toto podanie podľa jednoznačného obsahu ako čiastočné späťvzatie žaloby a ak žalobkyňa namieta, že v spise nie je súhlas žalovaného s takýmto späťvzatím, táto námietka je irelevantná, pretože žalovaný nikdy súdu nevzniesol výhrady a voči tomuto výroku rozsudku sa ani neodvolal. Že nejde o tú istú časť žaloby, ktorú vzala späť už predtým svedčí nielen rozdielnosť sumy (273,60 €,), ale aj titul nároku, keďže dňa 5.1.2014 vzala žalobu späť o čiastku uplatnenú titulom cestovných náhrad, čo vyplýva zo zápisnice o pojednávaní z 1.7.2015, aj o túto sumu potom uznesením súdu prvej inštancie zo dňa 1.7.2015 bolo konanie čiastočne zastavené, čo potvrdil aj odvolací Krajský súd v Košiciach v uznesení č. k. 1Co/526/2015 zo dňa 21.9.2016. Tento výrok rozsudku preto odvolací súd ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP.

18. Podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil odvolací súd aj zamietavý výrok rozsudku súdu prvej inštancie v časti istiny zvyšnej po späťvzatí žaloby o 270,30 €, keďže došlo zo strany žalovaného k úhrad tejto čiastky, čo napokon žalobkyňa nerozporuje ani v odvolaní. v tejto súvislosti odkazuje odvolací súd na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia a na neho v plnom rozsahu odkazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP.

19. Podľa 388 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

20. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní sporu použil správne zákonné ustanovenia, ohľadne omeškania s plnením však súhlasí s argumentmi žalobkyne ohľadne splatnosti mzdy a náhrad, preto zmenil rozhodnutie v časti začiatku omeškania tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

21. Napriek zmene časti rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd potvrdil ako vecne správny aj výrok rozsudku o trovách konania, keďže k zmene došlo len v malom rozsahu príslušenstva pohľadávky, čo mená relevantný vplyv na výpočet úspechu v konaní.

22. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1,2 CSP v spojení s § 225 ods. 2 CSP. Ani jedna sporová strana nemala plný úspech v odvolacom konaní, preto žiadnej trovy odvolacieho konania neboli priznané.

23. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).